

2. Дніпропетровщина у цифрах у 2015 році: статистичний збірник. / І.В. Почиталіна. – Дніпро.: Головне управління статистики у Дніпропетровській області, 2016, – 141 с.

3. Кузьменко О.В. Адміністративне право України; Підручник. – К.: Юрінком Інтер, 2003, – 544 с.

4. Дніпропетровська обласна державна адміністрація (офіційний сайт) [Електронний ресурс]:[Веб-сайт] – Регіональні програми. – Дніпро: ДОДА, 2016. – Режим доступу: www.adm.dp.gov.ua

Ткаленко С. І., к.е.н., доцент кафедри
європейської інтеграції
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана», м. Київ

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА НЕРІВНОМІРНІСТЬ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

На сьогоднішній день глобалізація продовжує усе більше здійснювати вплив на всі аспекти соціально-економічного життя кожної країни. Вплив глобалізації на країни визначає подальший їх розвиток і становище в світовому господарстві. Тобто, економічний і соціальний розвиток країни, в тому числі її регіонів, відбувається в умовах взаємодії двох основних тенденцій світового політичного розвитку – глобалізації та регіоналізації.

Глобалізація – це об'єктивний процес планетарного масштабу, який має як позитивні наслідки, так і негативні. Регіоналізація виступає своєрідним проявом і формою реалізації глобалізації, загострюючи суперечності глобального роз-

витку. Так, суперечливість глобалізації та регіоналізації пов'язана відповідно з доцентровими і відцентровими векторами дії суспільних процесів, і породжує так звану глобальну нестабільність.

Зазначимо, що глобалізація роз'єднує не менш, ніж об'єднує, вона роз'єднує об'єднуючи – розколи відбуваються з тих самих причин, що і зростання одноманітності світу.

Разом з тим паралельно до цього процесу планетарного масштабу рухається процес локалізації. Взяті разом ці два тісно взаємозалежних процесу обумовлюють різку диференціацію умов існування населення цілих країн, регіонів і різних сегментів цього населення в межах країни. Те, що для одних є глобалізацією, для інших – обертається локалізацією; для одних – це провісник нової свободи, для інших – несподіваний і жорсткий удар [2]. Наслідком такого руху є нерівномірність розвитку країн. Таким чином, глобалізація розвивається нерівномірно, призводить до нерівномірності розвитку світового господарства, по-різному здійснює вплив на різні країни світу і розвиває їх нестабільність, що призводить до небезпеки розвитку.

Також слід зазначити, що нерівномірність і суперечливість економічного розвитку окремих країн і регіонів, й регіонів у середині країн зросли з такою швидкістю, що призвели до кардинальних змін в світовому співтоваристві. Це обумовило початок вималбовування контурів нового світу, що не вкладаються в звичайні теоретичні постулати закону нерівномірного економічного і політичного розвитку країн. Дисбаланси і диспропорції досягли загрозливих масштабів, а проблеми, які вони викликали, мають комплексний і глоба-

льний характер.

Глобалізація посилила диспропорції в соціально-економічному розвитку країн. Так відомий американський дослідник І. Валлерстайн зазначає, що «соціум першої половини ХХІ сторіччя у своїй складності, нестійкості і одночасно відкритості набагато перевищує будь-що бачене нами в ХХ столітті. Сучасна світова система в історичному аспекті вступила в стадію завершального кризи, і навряд чи буде існувати через п'ятдесят років» [1].

Отже, сьогоденні реалії – це нерівномірність розвитку країн, що збільшує розрив між центрами індустріального розвитку і відсталою периферією, характеризує ієрархічність структури світового господарства. Одні країни і регіони мали переваги в гонці індустріалізації, а інші, не маючи цих переваг, стали постачальниками мінеральної та аграрної продукції. У техногенній моделі світового розвитку периферія зайняла підлегле, залежне становище. Перспективи змінити його можуть бути пов'язані тільки з підключенням до індустріального типу розвитку.

Центр активно впливає на периферію і можна сказати, формує її шляхом залучення до своєї орбіти міжнародного поділу праці через торговельні і фінансові потоки, які притягуються центром. Тим самим, центр створює в масштабах світового господарства економічні простори, в яких він зберігає за собою провідну роль, спираючись на найбільш передові технології, галузі, монополізуючи вершину науково-технічного прогресу.

Україна має виробити свій власний шлях, який максимально враховував би власні національні інтереси, який би

сприяв зменшенню нерівномірності розвитку регіонів всередині країни на шляху інтеграції до світового господарства.

Список літературних джерел

1. Валлерстайн І. Кінець знаомого мира. Социологии XXI века / Пер. с англ. – Москва, 2003. – С.5.
2. Zygmunt Bauman. Globalization. The Human Consequences / Cambridge: Polity Press LTD, 1998 – P.6

Ткач С. М., к.е.н., н.с.,
сектор просторового розвитку
ДУ «Інститут регіональних досліджень
ім. М.І. Долішнього НАН України», м. Київ

ОЦІНЮВАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ КЛАСТЕРИЗАЦІЇ РЕГІОНУ КРІЗЬ ПРИЗМУ СТРУКТУРИ ЙОГО ЕКОНОМІКИ

Синергія функціонування підприємств у межах просторової організації бізнесу в регіоні дозволяє їм ефективно використовувати свій потенціал на інноваційній основі, співпрацюючи із широким колом учасників ринку, та посилювати свої конкурентні позиції. Своєю чергою, для регіону нові форми просторової організації бізнесу слугують каталізаторами економічного зростання. Рішення про створення та розвиток таких форм організації бізнесу, зокрема кластерних структур, мають бути наукового обґрунтованими та враховувати особливості регіону. З огля-